

бѣхж откликъ на мрачните мисли и планове, които трѣбаше да вълнуватъ сега дълбочинитѣ на душата му.

И Стефчовъ извади изъ пазвата си едно писмо и го разгъна.

— Какво е това? попита Замановъ, истъргнахъ внезапно отъ размисленията си.

— Едно Соколово писмо за Панагюрище.

— Бре!

— Испустналь го е, види се, писмоносецътъ имъ. . . Днесъ го наидохъ току прѣдъ дѣдовата кѣща.

— Какво му е съдържанието? попита бързишката Замановъ, като зѣ да надниква надъ писмото.

— Това писмо е написано условно и е адресирано до нѣкой си Лука Нейчовъ. Той е простъ човѣчець, кундураджия въ Панагюрище, и всѣка недѣля минува отъ тука за пазаря въ К. Но азъ съмъ увѣренъ, че то е за съвсѣмъ друго лице назначено, навѣрно за панагюрския комитетъ

— Каква е тая хартия? попита баятъ любопитно, понеже говоряхж по бѣлгарски.

Стефчовъ му обясни.

— Чети, чети, да видимъ, каза баятъ, като наостри уши.

Стефчовъ прочете слѣдующитѣ редове:

„Бай Лука!

„Надѣвамъ се, че сте живо и здраво въ кѣщи и жена ви не болѣдува вече; но виѣ продължавайте да ѣ давате още отъ хаповетѣ, които имате отъ мене. Какъ отива алжшъ-вериша по васъ? Не съмъ те видѣлъ отъ двѣ недѣли да минешъ отъ тука, мислж, че не е по причина на здравието. Когато трѣгнешъ за насамъ, купи ми отъ Янаковата сплицерия за десетъ гроша *белла дона*, че ми се е привършила.

Много здраве на домашнитѣ. Соколовъ.“

— Наистина, това писмо е условно, забѣлѣжи Замановъ.

— Прѣведи го сега на турски, заповѣда баятъ.